

der har skabt Lovforlaget og er dets Hovedtanke, er saaledes Kjøbenhavns nye Befæstning; skeer denne efter den Plan, som for Diebliffet forespæver Krigsministeren, kan Kjøbenhavns Udvidelse deraf fremgaae som en Følge. Dette forekommer mig ganske klart at være hele Lovens Tanke. Men naar nu saaledes Indenrigsministeren paa Monarchiets Vegne anmoder den lovgivende Forsamling om en Bemyndigelse, der skal gjøre det muligt at fuldføre det Diemed, som Monarchiet har foresat sig, ved at skaffe det en vis Pengesum ved at speculere i disse Eiendomme — for at jeg skal bruge en tidligere Talers Uttring — saa skal jeg henstille til den ærede Forsamling, om det ikke følger af sig selv, at den maa kunne begrænse denne Bemyndigelse, at den ikke behøver at give carte blanche til Livendelsen af denne Pengesum, men at den maa kunne erklære: vi give kun Bemyndigelsen, dersom Pengene anvendes til Kjøbenhavns Befæstning. Andet er det jo ikke, man gjør ved at stemme for Uendningsforlaget. Vi ville derved sige til Regjeringen: I skulle ikke kunne anvende den Pengesum, der agtes indvunden, uden i et bestemt Diemed, i det Diemed, hvorfor I selv ønske at erholde den. Dersom man derimod stemmer for Udfastets § 9, som den foreligger, vil man jo give Regjeringen Myndighed til at expropriere, naar der blot emanerer en Lov om Nebleggelse af Fæstningsvoldene, uden at der behøver at blive Spørgsmaal om en ny Befæstning for Kjøbenhavn; man vil give Regjeringen Tilladelse til at anvende det Beløb, den vil faae igjennem Expropriationen, som Ministeren sagde, i et hvilketkomhelst fornuftigt Diemed. Vi tvivle naturligvis ikke paa, at man albrig vil expropriere disse Eiendomme, medmindre man anvender Pengene til den påtænkte Befæstning. Vi ere fuldkommen overbeviste om Regjeringens Loyalitet, men det gaar dog vist neppe an, at en lovgivende Forsamling giver ud af sin Haand en Begrænsning, der ligger i Lovens hele Tanke og er saa overordentlig vigtig, gjør det i en saadan Grad,

at man derved sætter Lid ikke alene til den nuværende Loyale Ministers Loyalitet, men ogsaa til alle Fremtidens Ministers Loyalitet. Det forekommer mig, at en lovgivende Forsamling virkelig derved vilde vise for megen Tillid.

Den ærede Minister har meent, at den Maade, hvorpaa Vaandet er bleven lagt paa de omspurgte Eiendomme, skulde kunne berettigede Regjeringen til at anvende disse Pengesummer i et hvilketkomhelst fornuftigt Diemed, at der ikke behøvedes at blive Spørgsmaal om at anvende dem til Fæstningsværker omkring Kjøbenhavn eller til detacherede Forter. Han motiverede dette derved, og det er ogsaa Commissionsens Motivering, at der i 1661 skulde være givet de omspurgte Ciere Erstatning — i 1661! Det forekommer mig virkelig næsten, at man herom omtrent kunde sige: Om 100 Aar er Alting glemt; og de nuværende Ciere skulle sandelig have liden Vaade og liden Glæde af hiin Erstatning, som nu for næsten 200 Aar siden skal være givet deres Formænd. Men hvori bestod da denne Erstatning? Deri, at de daværende Grundeiere skulde have faaet Tilladelse til, hvis de ønskede at forlade deres Eiendomme, da at flytte ud paa Ladegaardsmarken; men man glemmer, at denne Ladegaardsmark, som de saaledes skulde have tage i Besiddelse i 1661, at den lagde man i 1682 det samme Vaand paa, som tidligere hvilede paa de forladte Eiendomme, og vel at mærke uden Erstatning. Hvorledes de nuværende Grundeieres Formænd ere komne i Besiddelse af de Eiendomme, hvorom der her er Spørgsmaal, vides jo derhos ikke. Om de have kjøbt deres Eiendomme paa en Tid, da der enten i Virkeligheden ikke hvilede noget Vaand paa dem, eller paa en Tid, da i alt Fald Regjeringen ingenlunde overmaade strængt vaagede over Vaandets Bevarelse, men tillod at opføre Bygninger, selv af Grundmuur, det vides ikke. Det forekommer mig derfor noget besynderligt at ville paaberaabe sig hiin Erstatning, der for meentlig skal være givet i 1661.